

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2 2018, nummers 44 – 66 dinsdag 16 januari 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Ambtenarenrecht.....	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Werkloosheid	11
Bijstand	12
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	12
APV.....	12
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Wet openbaarheid van bestuur	14
Vreemdelingenrecht.....	14
Asiel.....	14
Unieburgers	16
Richtlijnen en verordeningen	18
Vreemdelingenbewaring	19
Procesrecht	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 44

MK Rechtbank Gelderland, 19-09-2017 (publ. 09-01-2018), AWB 16/4117

directeur van de Omgevingsdienst Rivierenland, (hierna: Omgevingsdienst), te Tiel, eiser.

Awb 1:2

Asbestverwijderingsbesluit 2005 3 lid 1

Bouwbesluit 2012 1.26 lid 1

BELANGHEBBENDE. Eiser is belanghebbende, omdat het belang bij het verlenen, intrekken en schorsen van asbestcertificaten (mede) aan eiser is toevertrouwd. Verwijzing naar ABRS, 12 november 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:4084](#)).

Eiser is een bestuursorgaan en heeft het intrekkingverzoek in die hoedanigheid gedaan. Daarom onderzoekt de rechtbank of eiser kan worden aangemerkt als een belanghebbende in de zin van artikel 1:2, tweede lid, van de Awb. Dit komt neer op de beantwoording van de vraag of het belang bij het verlenen, intrekken en schorsen van asbestcertificaten kan worden aangemerkt als een belang dat (mede) aan eiser is toevertrouwd.

De taak van eiser als bestuursorgaan omvat onder meer onderzoeken of wettelijke regels inzake asbestverwijdering – en het op basis daarvan beslissen over het wel of niet uitvoeren van strafbeschikkingen – worden nageleefd, als het gaat om de plicht tot het beschikken over een asbestinventarisatierapport (artikel 3, eerste lid, van het Asbestverwijderingsbesluit 2005) en de plicht tot het doen van een sloopmelding als zich in het te slopen gebouw asbest bevindt (artikel 1.26, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012). Bij het verrichten van die taken moet hij kunnen vertrouwen op de geldigheid en deugdelijkheid van de door verweerder afgegeven certificaten. Zonder dit vertrouwen wordt het voor eiser namelijk onnodig moeilijk om efficiënt en adequaat toe te zien op naleving van de zojuist bedoelde plichten. Hierbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de wetgever veel belang hecht aan overheidsstoezicht op de naleving van regels inzake de verwijdering van asbest, gezien de grote gevaren van dit product voor de volksgezondheid.

Op basis hiervan is de rechtbank van oordeel dat het belang van eiser bij het verlenen, intrekken en schorsen van asbestcertificaten (mede) aan eiser is toevertrouwd.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:4965](#)

JnB2018, 45

MK Rechtbank Amsterdam, 17-10-2017 (publ. 09-01-2018), AMS 16/949 en AMS 16/5352

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van stadsdeel [locatie] van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. Eiseres is belanghebbende bij de omgevingsvergunning voor het festival. Verwijzing naar ABRS, 23 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2271](#)). Eiseres heeft uiteengezet

welke gevolgen zij van het festival ondervindt die betrekking hebben op haar woon- en leefsituatie. Zij heeft daarbij gewezen op het basgeluid dat zij hoort in haar woning, ook als zij de ramen en deuren gesloten heeft en haar TV aan staat. Deze hinder is niet dermate gering dat zij geen persoonlijk belang bij de omgevingsvergunning voor het festival in 2015 meer heeft.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:7644](https://ecli.nl/RBAMS:2017:7644)

JnB2018, 46

MK ABRS, 10-01-2018, 201603740/1/A3

burgemeester van Haarlem.

Awb 4:82

BELEIDSREGEL. In dit geval is geen sprake van een beleidsregel, maar van een vaste gedragslijn. Door in het bestreden besluit enkel naar deze vaste gedragslijn te verwijzen, heeft de burgemeester, mede gelet op artikel 4:82 van de Awb, niet inzichtelijk gemaakt op grond van welke afweging hij de gevraagde ontheffing niet heeft willen verlenen.

De notitie 'Wachtlijst Nachtgelegenheden' betreft een door M. Bouman van het bureau veiligheid opgesteld ambtelijk stuk, gedateerd 16 september 1992. De burgemeester heeft, in weerwil van vragen daartoe van de Afdeling, geen stuk over kunnen leggen waaruit blijkt dat de notitie door of namens de burgemeester is ondertekend en op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt. De burgemeester heeft derhalve geen criteria vastgesteld en bekendgemaakt als bedoeld in artikel 2:29a, derde lid, van de Apv. De burgemeester heeft te kennen gegeven dat hij de notitie wel steeds hanteert bij beslissingen omtrent een ontheffing als bedoeld in artikel 2:29a van de Apv. Gelet daarop merkt de Afdeling de in de notitie vervatte criteria aan als een niet in een beleidsregel in de zin van artikel 1:3, vierde lid, van de Awb neergelegde vaste gedragslijn van de burgemeester bij de beoordeling van ten behoeve van cafés, dancings en discotheken ingediende aanvragen om ontheffing als bedoeld in artikel 2:29a, eerste lid, van de Apv. Door in het besluit van 19 augustus 2015 enkel naar deze vaste gedragslijn te verwijzen, heeft de burgemeester, mede gelet op artikel 4:82 van de Awb, niet inzichtelijk gemaakt op grond van welke afweging hij de gevraagde ontheffing niet ten behoeve van de snackbar heeft willen verlenen.

[ECLI:NL:RVS:2018:31](https://ecli.nl/RVS:2018:31)

JnB2018, 47

MK ABRS, 10-01-2018, 201602843/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:22, 7:18

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wahv)

BENADELING. Wob-verzoek is door de minister opgevat als een verzoek om informatieverstrekking op grond van de Wahv. Gelet op het verschil tussen een Wob-verzoek en een informatieverzoek op grond van de Wahv, dan wel op grond van artikel 7:18, vierde lid, van de Awb, is [appellant sub 1], door de

onjuiste kwalificatie door de minister van zijn verzoek van 13 januari 2015 benadeeld. Tegen het al dan niet toezenden van documenten in het kader van een bestuurlijke of rechterlijke procedure staan immers geen rechtsmiddelen open. Bovendien kent de Wob in het kader van een verzoek om openbaarmaking een aantal faciliteiten die de Wahv in het kader van een informatieverzoek niet kent. In artikel 4 van de Wob is een doorzendplicht opgenomen en de Wob bevat beslistermijnen die de Wahv in dat kader niet kent. De rechtbank is aan deze benadeling met toepassing van artikel 6:22 Awb ten onrechte aan voorbijgegaan.

[ECLI:NL:RVS:2018:30](https://ecli.nl/RVS:2018:30)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2018, 48

MK ABRS, 10-01-2018, 201606366/1/A1

minister van Defensie.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1 lid 2

Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (Barro) 2.6.4 lid 3, lid 4

Besluit militaire luchthavens (Bml) 16 lid 1

HANDHAVING. Dwangsom. Last tot het planten van zomereiken. Dat geen concreet zicht op legalisering bestond, laat onverlet dat het college bij het nemen van het besluit acht had moeten slaan op de voor de gemeenteraad uit artikel 3.1, tweede lid, van de Wro, artikel 2.6.4, derde en vierde lid, van het Barro en artikel 16, eerste lid, van het Bml voortvloeiende verplichtingen. De last is onevenredig. Het college kon bij de beoordeling van de evenredigheid de op de gemeenteraad rustende verplichting om in een nieuw bestemmingsplan een obstakelvrije vliegfunnel ten behoeve van vliegbasis Geilenkirchen te waarborgen, niet buiten beschouwing laten.

[...] last onder dwangsom [...], gericht op het ongedaan maken van de gevolgen van onrechtmatige kapwerkzaamheden in een strook van 6 ha bos in het gebied 'In de Roet' te Onderbanken.

[...] Concreet zicht op legalisering

[...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat ten tijde van het nemen van het besluit van 7 juli 2015 geen concreet zicht op legalisering bestond. Dat, zoals de minister aanvoert, de raad van de gemeente Onderbanken op grond van artikel 3.1, tweede lid, van de Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro) gehouden was om uiterlijk op 13 juli 2016 een nieuw bestemmingsplan vast te stellen, ook zonder aanvraag daartoe van de minister, en dat dit nieuwe bestemmingsplan op grond van artikel 2.6.4, derde en vierde lid, van het Besluit algemene regels ruimtelijke ordening (hierna: het Barro), in samenhang met artikel 16, eerste lid, van het Besluit militaire luchthavens (hierna: het Bml), regels diende te bevatten waarmee een obstakelvrije vliegfunnel ten behoeve van vliegbasis Geilenkirchen gewaarborgd zou zijn, is onvoldoende voor het oordeel dat op 7

juli 2015 concreet zicht op legalisering van de onrechtmatige kap in 2006 bestond. Voor concreet zicht op legalisering door middel van een nieuw bestemmingsplan is vereist dat het bevoegd gezag bereid is aan legalisering mee te werken en die bereidheid heeft geleid tot terinzagelegging van een ontwerpbestemmingsplan strekkende tot legalisering. Deze situatie deed zich niet voor ten tijde van het nemen van het besluit van 7 juli 2015. [...] Evenredigheid

[...] Dat op 7 juli 2015 geen concreet zicht op legalisering bestond, laat onverlet dat, zoals de rechtbank terecht heeft aangenomen, het college bij het nemen van het besluit van 7 juli 2015 acht had moeten slaan op de voor de gemeenteraad uit artikel 3.1, tweede lid, van de Wro, artikel 2.6.4, derde en vierde lid, van het Barro en artikel 16, eerste lid, van het Bml voortvloeiende verplichtingen. Het college diende er ten tijde van het nemen van dat besluit rekening mee te houden dat er in ieder geval binnen enkele jaren een nieuw bestemmingsplan door de gemeenteraad zou moeten worden vastgesteld en voorts dat dit nieuwe bestemmingsplan in overeenstemming zou moeten zijn met artikel 2.6.4, derde en vierde lid, van het Barro, in samenhang met artikel 16, eerste lid, van het Bml. Zoals is overwogen in de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 28 januari 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:185](#), heeft de gemeenteraad geen ruimte voor een belangenafweging bij de toepassing van die bepalingen. Aannemelijk is dat de 20 volgens de last te planten zomereiken gelet op het gebied waarin zij geplant moeten worden en hun hoogte niet te verenigen zijn met een obstakelvrije vliegfunnel zoals die op grond van artikel 2.6.4, derde en vierde lid, van het Barro, in samenhang met artikel 16, eerste lid, van het Bml, in het nieuwe bestemmingsplan gewaarborgd zal moeten zijn. De opgelegde verplichting tot het planten van de 20 zomereiken dient, gelet hierop, geen redelijk doel, nu er ten tijde van het nemen van het besluit van 7 juli 2015 redelijkerwijs van moest worden uitgegaan dat deze bomen binnen afzienbare termijn weer gekapt of afgezaagd zouden moeten worden op grond van de regels van het vast te stellen nieuwe bestemmingsplan. [...] De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de opgelegde last, gelet op de daarin opgenomen verplichting tot het planten van de 20 zomereiken, onevenredig moet worden geacht in verhouding tot de daarmee te dienen belangen.

[...] Het standpunt van het college dat alleen de gemeenteraad en niet het college bevoegd is om te beslissen over de toepassing van artikel 2.6.4 van het Barro kan aan het voorgaande niet afdoen. Het college is overgegaan tot het opleggen van deze last onder dwangsom en het was derhalve aan het college om de evenredigheid daarvan te beoordelen. Zoals hiervoor is overwogen kon het college daarbij de ingevolge artikel 2.6.4 van het Barro op de gemeenteraad rustende verplichting om in een nieuw bestemmingsplan een obstakelvrije vliegfunnel ten behoeve van vliegbasis Geilenkirchen te waarborgen, niet buiten beschouwing laten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:34](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 49

MK ABRS, 10-01-2018, 201608398/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.38, 3.39

Beheersverordening "Kampeerterein 't Oekeltje"

Bestemmingsplan "Kampeerterein 't Oekeltje".

WABO. Beheersverordening in kwestie, voor zover die in het plaats is gekomen van het voorheen geldende bestemmingsplan, is overbindend. De artikelen 1.42 en 5.2.2 van de beheersverordening [beperken] de bouwmogelijkheden die uit het bestemmingsplan voortvloeiden. Niet is gebleken dat het hierbij gaat om in het bestemmingsplan opgenomen, maar onbenutte uitbreidings- en gebruiksmogelijkheden, zoals bedoeld onder 4.2. De Afdeling ziet daarom aanleiding de beheersverordening, voor zover deze in de plaats is gekomen van het bestemmingsplan "Kampeerterein 't Oekeltje" uit 1972, onverbindend te verklaren. Het college had de omgevingsvergunning niet kunnen weigeren op grond van deze artikelen.

[ECLI:NL:RVS:2018:53](https://ecli.nl/RVS:2018:53)

JnB2018, 50

MK ABRS, 10-01-2018, 201607883/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Wet milieubeheer 1.1 lid 1 en 4

Besluit omgevingsrecht Bijlage I onderdeel C 28.10 aanhef en onder 1°

WABO-milieu. Inrichting. Recreatiepark met een vereniging van eigenaren kan in dit geval niet worden beschouwd als een door één onderneming of instelling geëxploiteerde bedrijvigheid die als één inrichting moet worden aangemerkt, in de zin van artikel 1.1, eerste en vierde lid, van de Wet milieubeheer, nu geen sprake is van exploitatie van het park als geheel door de vereniging van eigenaren.

Bij opslag op het afvalinzamelpunt van huishoudelijke afvalstoffen afkomstig van woningen op het park, is geen sprake van "afvalopslag op de plaats van productie voorafgaand aan inzameling" in de zin van categorie 28.10, aanhef en onder 1°, van Bijlage I, onderdeel C van het Besluit omgevingsrecht. Dergelijke inrichtingen zijn in deze categorie uitgezonderd van de vergunningplicht. Een redelijke uitleg brengt volgens het college mee dat niet vereist is dat de afvalstoffen zijn geproduceerd binnen de inrichting maar dat ook een inrichting voor opslag van in de onmiddellijke nabijheid geproduceerde afvalstoffen onder de uitzondering valt. De Afdeling oordeelt dat er geen aanleiding is om de genoemde uitzondering anders dan naar de letter ervan uit te leggen.

[ECLI:NL:RVS:2018:42](https://ecli.nl/RVS:2018:42)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Midden-Nederland, 07-12-2017 (publ. 05-01-2018), UTR 16/876 en 16/5588 ([ECLI:NL:RBMNE:2017:6307](#)).
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 15-12-2017 (publ. 08-01-2018), SHE 16/2045 T2 en SHE 16/2053 ([ECLI:NL:RBOBR:2017:6498](#)).
- Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-12-2017 (publ. 08-01-2018), SHE 17/2226T ([ECLI:NL:RBOBR:2017:6596](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Amsterdam, 29-12-2017, AMS 17/4178 ([ECLI:NL:RBAMS:2017:9793](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 51

MK CRvB, 11-01-2018, 17/3811 AW

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Awb 8:105 lid 1

Regeling van de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) van 16 december 2015, houdende regels met betrekking tot het toekennen van een eenmalige uitkering aan hen die als ambtenaar of militair ten tijde van de Japanse bezetting van Nederlands-Indië in dienst waren van het Nederlands-Indisch Gouvernement en aan wie gedurende deze periode geen dan wel onvolledig salaris is uitbetaald (Uitkeringsregeling Backpay), Stcrt. 2015, nr. 47434 (Regeling Backpay) 1 aanhef en onder c

REGELING BACKPAY. HANTERING PEILDATUM. 1. Centrale Raad van Beroep is in hoger beroep bevoegd. 2. Regeling Backpay heeft het karakter van buitenwettelijk, begunstigend beleid. Er is geen aanleiding voor het oordeel dat de minister zijn beleid niet consistent heeft toegepast.

Afwijzing aanvraag eenmalige uitkering op grond van de Regeling Backpay. Daartoe heeft de minister het volgende overwogen. Om als erfgenaam aanspraak te kunnen maken op de eenmalige uitkering op grond van de Regeling Backpay (eenmalige uitkering) moest de belanghebbende op 15 augustus 2015 nog in leven zijn. Belanghebbende is echter vóór die datum overleden. Alleen al om deze reden komt appellante niet in aanmerking voor de eenmalige uitkering.

Raad: *Bevoegdheid Centrale Raad van Beroep*

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft in haar (identieke) uitspraken van 18 augustus 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2287](#) en

[ECLI:NL:RVS:2017:2288](#), omtrent haar bevoegdheid om van hoger beroepen als het onderhavige kennis te nemen het volgende overwogen: (...)

De Afdeling ziet zich gesteld voor de vraag of de Centrale Raad van Beroep (hierna: de CRvB) dan wel de Afdeling op het hoger beroep dient te beslissen. Het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank heeft betrekking op een besluit dat is genomen op grond van de Uitkeringsregeling Backpay, die in de regeling van de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 16 december 2015 (Staatscourant 2015, nr. 47424) staat. Uit genoemd artikel 8:105, eerste lid, van de Awb volgt dat in beginsel de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de bevoegde hogerberoepsrechter zou zijn. De Uitkeringsregeling Backpay vertoont echter duidelijke verwantschap met verschillende wetten, zoals de Garantiewet Burgerlijk Overheidspersoneel Indonesië, Garantiewet Militairen K.N.I.L., Toeslagwet Indonesische pensioenen 1956 en de Wet pensioenvoorzieningen K.N.I.L., welke tot de rechtsmacht van de CRvB behoren. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat niet zij, maar de CRvB bevoegd is om kennis te nemen van het hoger beroep. De Afdeling zal zich daarom onbevoegd verklaren van het hoger beroep kennis te nemen. Het hogerberoepschrift zal met toepassing van artikel 6:15 van de Awb ter behandeling worden doorgezonden aan de CRvB.”

De Raad kan zich vinden in het oordeel van de Afdeling dat de Raad bevoegd is van hoger beroepen als deze kennis te nemen en maakt de overwegingen van de Afdeling daarover tot de zijne.

(...)

Karakter van de Regeling Backpay

Gelet op de achtergrond van de Regeling Backpay (...), deelt de Raad niet het standpunt van appellante dat op de Nederlandse staat in juridische zin de verplichting rust tot terugbetaling van de tijdens de Japanse bezetting niet uitbetaalde salarissen. Dit volgt ook niet uit de (...) volledige naam van de Regeling Backpay. Daarin staat immers dat het gaat om regels voor toekenning van een eenmalige uitkering en niet om regels voor uitbetaling van salarisclaims.

De Raad stelt vast dat de Regeling Backpay geen grondslag vindt in enig wettelijk voorschrift. Daarmee heeft de Regeling Backpay het karakter van buitenwettelijk, begunstigend beleid. Volgens vaste rechtspraak van de Raad (uitspraak van 8 maart 2012, [ECLI:NL:CRVB:2012:BV9383](#)) dient de bestuursrechter het bestaan en de inhoud van dergelijk beleid als een gegeven te aanvaarden en is de rechterlijke toetsing beperkt tot de vraag of het bestuursorgaan het beleid consistent heeft toegepast. Dit is een nog terughoudender rechterlijke toetsing dan de rechtbank tot uitgangspunt heeft genomen. De Raad stelt voorts vast dat de minister de aanvraag van appellante in overeenstemming met het in de Regeling Backpay neergelegde beleid heeft afgewezen op de grond dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat de belanghebbende - de vader van appellante, [naam] , - op 15 augustus 2015 in leven was. Uit het (...) genoemde toetsingskader volgt dat de bestuursrechter niet kan treden in de beoordeling van de vraag of het in de Regeling Backpay neergelegde beleid, met inbegrip van de daarin gekozen peildatum van 15 augustus 2015, redelijk is (uitspraak van 11 juli 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:2553](#)). Er is verder geen aanleiding voor het oordeel dat de minister zijn beleid niet consistent heeft toegepast. In het licht van de hier aan de orde zijnde

toetsing is er evenmin ruimte voor beoordeling van het standpunt van appellante dat het in de Regeling Backpay opgenomen beleid in strijd is met het gelijkheidsbeginsel (vergelijk de uitspraak van 31 maart 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1147](#)). De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 11 januari 2018: [ECLI:NL:CRVB:2018:2](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:3](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:4](#).

De Raad heeft bij deze uitspraken een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2018, 52

Rechtbank Den Haag, 08-01-2018, SGR 17/5851

Raad van bestuur van het Uvv, verweerder.

Invoeringswet Participatiewet

Wajong 3:8a, 8:10b

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Sb) 1a lid 1

WAJONG. 1. De verzekeringsarts b&b heeft, in tegenstelling tot de uit artikel 3:8a, derde lid, van de Wajong expliciete bedoeling van de wetgever, wél een beoordeling van de duurzaamheid uitgevoerd. 2. De rechtbank stelt vast dat eiseres per 1 januari 2018 geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft en derhalve op grond van artikel 3:8a, derde lid, van de Wajong wordt geacht op die dag duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie te hebben.

Verlaging Wajong-uitkering naar 70% van het minimumloon.

De rechtbank stelt vast dat uit het samenstel van wettelijke bepalingen, waarvan met name artikel 3:8a, derde lid, van de Wajong, beslissend is dat een beoordeling van de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie per 1 januari 2018 plaatsvindt en dat bij afwezigheid daarvan de jonggehandicapte wordt geacht duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie te hebben. Met artikel 3:8a, derde lid, van de Wajong introduceert de wetgever in feite een fictie. Deze fictie impliceert dat verweerder tijdens de herbeoordelingsoperatie van de uitkeringsgerechtigde de duurzame afwezigheid van de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie niet toetst, maar slechts toetst of de uitkeringsgerechtigde mogelijkheden heeft tot arbeidsparticipatie. Bij afwezigheid van de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie komt verweerder derhalve niet toe aan een duurzaamheidstoetsing.

Uit (...) leidt de rechtbank af dat de verzekeringsarts b&b, in tegenstelling tot de uit artikel 3:8a, derde lid, van de Wajong expliciete bedoeling van de wetgever, wél een beoordeling van de duurzaamheid heeft uitgevoerd. Hij heeft immers onderzocht of bij eiseres beperkingen aanwezig zijn die langer dan zes maanden zullen voortduren. De beroepsgrond van eiseres dat de verzekeringsarts b&b ten onrechte voorbij is gegaan

aan artikel 3:8a, derde lid, van de Wajong en dat daarmee het onderzoek van verweerder gebrekkig en onvolledig is, slaagt daarom. Reeds hierom is het bestreden besluit van verweerder in strijd met artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht niet zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd. (...) Gelet op (...), in onderlinge samenhang bezien en rekening houdend met de medische informatie van de behandelend sector, stelt de rechtbank vast dat eiseres per 1 januari 2018 geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie heeft en derhalve op grond van artikel 3:8a, derde lid, van de Wajong wordt geacht op die dag duurzaam geen mogelijkheden tot arbeidsparticipatie te hebben.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:70](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2018, 53

CRvB, 03-01-2018 (publ. 15-01-2018), 16/7203 WW

Raad van bestuur van het Uvv.

WW 45

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Stb. 2013, 185, Dagloonbesluit 2013) 3

WW. DAGLOON. I.c. is het Uvv bij de vaststelling van het dagloon terecht (enkel) uitgegaan van het loon dat bij de laatste werkgever van appellant is genoten. Beroep op hardheidsclausule slaagt niet.

In het Dagloonbesluit 2013 is geen hardheidsclausule opgenomen. In de uitspraken van de Raad van 30 maart 2016 (onder andere [ECLI:NL:CRVB:2016:1107](#)) is overwogen dat de omstandigheid dat door de werking van het gewijzigde artikel 45 van de WW en het Dagloonbesluit 2013 in de periode in geding het dagloon onder omstandigheden substantieel lager kan zijn dan het dagloon dat zou hebben gegolden vanwege een eerdere dienstbetrekking, op zich geen grond is om voorbij te gaan aan de in het Dagloonbesluit 2013 neergelegde beperkingen om loon uit een eerdere dienstbetrekking in aanmerking te nemen voor de dagloonvaststelling. Dit is inherent aan de in het kader van de Wet vereenvoudiging regelingen UWV gemaakte keuzen, waarbij de wetgever er al blijk van heeft gegeven een hardheidsclausule niet nodig te vinden, omdat een dergelijke clausule niet zou bijdragen aan de helderheid en kenbaarheid van de wettelijke regelingen en het doel van de wetwijziging (Kamerstukken I 2012/13, 33 327, C, blz. 4). Evenmin kan op grond van het Dagloonbesluit 2013 rekening worden gehouden met bijzondere omstandigheden of dringende redenen, zoals door appellant betoogd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:74](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 54

MK CRvB, 09-01-2018, 16/3920 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

PW 17 lid 1, 18a lid 1, 23

PARTICIPATIEWET. BESTUURLIJKE BOETE. NORMBEDRAGEN VERBLIJF IN INRICHTING. De beoordeling van de evenredigheid van de bestuurlijke boete geschiedt aan de hand van de actuele feiten en omstandigheden. Gelet op de in artikel 23 van de PW opgenomen normbedragen bij verblijf in een inrichting, zoals deze gelden met ingang van 1 januari 2018, bedraagt de voor appellante en P gezamenlijk geldende norm ten tijde van deze uitspraak € 569,61. De hoogte van de boete dient daarom te worden vastgesteld op twaalf maal 10% van € 569,61, dus op een bedrag van € 683,53. Daarmee is voldoende rekening gehouden met de financiële omstandigheden van appellante. Voor verdergaande matiging bestaat geen grond.

[ECLI:NL:CRVB:2018:61](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 55

MK CRvB, 27-12-2017 (publ. 09-01-2018), 16/2347 WMO

college van burgemeester en wethouders van Venlo.

Wmo

Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning Venlo 2012 9, 11, 12

Besluit nadere regels Wet maatschappelijke ondersteuning Venlo 2013

WMO. 1. De Verordening schrijft niet voor dat een keukentafelgesprek in de woning van de belanghebbende dient plaats te vinden. 2. Nu het college van appellante kan vergen dat zij haar dochter erop kan aanspreken dat zij de huishoudelijke hulp die appellante nodig heeft uitvoert, heeft het college appellante terecht niet in aanmerking gebracht voor huishoudelijke hulp.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4476](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2018, 56

Tussenuitspraak ABRS, 10-01-2018, 201700960/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heemskerk.
Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2:10a lid 1

APV. Weigering handhavend optreden tegen geplaatste haag op een strook grond. Anders dan de rechtbank, merkt de Afdeling de haag aan als een voorwerp in de zin van artikel 2:10a van de APV.

Gelet op de titel van artikel 2:10a in de APV ziet dit artikel op het plaatsen van voorwerpen op of aan de weg in strijd met de publieke functie van de weg. Zoals de rechtbank heeft overwogen, is het begrip 'voorwerpen' in de APV niet gedefinieerd. De omstandigheid dat de voorbeelden die in de modelverordening van de APV zijn gegeven, zoals bloembakken en containers, in beginsel verplaatsbare objecten zijn, acht de Afdeling onvoldoende om het oordeel van de rechtbank [dat een haag geen voorwerp is als bedoeld in artikel 2:10a] te volgen. Ook voorwerpen die met de grond zijn verbonden, kunnen als voorwerpen als bedoeld in artikel 2:10a van de APV worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2018:49](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 57

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 22-12-2017 (publ. 03-01-2018), BRE 16/8150 ZORG

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 19

Protocol van het Europese Hof van Justitie (Protocol) 12

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Definitieve berekening zorgtoeslag 2015. De Belastingdienst/Toeslagen moest het EU-pensioen van de toeslagpartner niet buiten beschouwing laten. Artikel 12 van het Protocol, waarin staat dat ambtenaren en overige personeelsleden van de Europese Unie zijn vrijgesteld van nationale belastingen op de door de Unie betaalde salarissen, lonen en emolumenten, ziet op belastingen en niet op de toekenning van toeslagen. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen, anders dan de belastinginspecteur, geen rekening hoefde te houden met artikel 12 van het Protocol. De Belastingdienst/Toeslagen is slechts afnemer van de inkomensgegevens die door de belastinginspecteur worden vastgesteld. De Belastingdienst/Toeslagen mag op dit moment uitgaan van de gegevens die de toeslagpartner in de aangifte heeft vermeld.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:8410](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 58

MK Rechtbank Noord-Holland, 22-12-2017 (publ. 02-01-2018), HAA 17/1442

College ter Beoordeling van Geneesmiddelen, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Geen Wob-verzoek. Een verzoek kan niet als WOB-verzoek worden aangemerkt, als de verzoeker met zijn verzoek geen openbaarmaking voor een ieder heeft beoogd. Het verzoek is enkel en alleen gedaan met het doel informatie te verkrijgen die kan worden gebruikt in een door betrokkene geïnitieerde procedure ter verkrijging van een octrooirecht. Dat betrokkene ter zitting te kennen heeft gegeven er geen bezwaar tegen te hebben dat de documenten voor een ieder openbaar worden, leidt, niet tot een ander oordeel. Verwijzing naar ABRS 15-02-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:384](#). Daartoe is redengevend dat het bestreden besluit ex tunc moet worden getoetst, hetgeen inhoudt dat het bestreden besluit wordt getoetst naar het recht en de feiten op het moment dat het besluit is genomen.

[ECLI:NL:RBNHO:2017:10595](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 59

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-12-2017 (publ. 10-01-2018), NL17.8631, NL17.8632

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vluchtelingenverdrag 1(F) b

ASIEL. Artikel 1(F) Vlv. Personal participation. Zonder dat feitelijk duidelijk is welke onderdelen de door eiser vervoerde satelliettelefoons in handen kregen en in welk verband deze apparatuur werd gebruikt bij het plegen van terroristische aanslagen door de LTTE, kan niet worden geconcludeerd dat de bijdrage van eiser een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van de terroristische aanslagen en dat die misdrijven in de bewuste periode hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze hadden plaatsgevonden indien niemand de rol van eiser had vervuld.

Eiser heeft verklaard dat hij zich in 1996 vrijwillig aangesloten heeft bij de LTTE. Na de militaire training heeft eiser deelgenomen aan gevechtsacties, waarna hij werd ingezet bij de Charles eenheid van de Sea Tigers. In 1999 is eiser gevraagd zich in zijn woonplaats te vestigen om te spioneren. Omdat eiser in 2000 verdacht werd van spionage, is hij voor de LTTE naar India gegaan. In de periode van 2004 tot 2007 of 2008 heeft eiser daar voor de LTTE gewerkt. Naar eigen zeggen werkte eiser mee aan

het transport van elektronische apparaten, waaronder satelliettelefoons, en medicijnen van India naar Sri Lanka. Na het laatste offensief in 2008, heeft eiser zich niet meer ingezet voor de LTTE. Verweerder acht deze verklaringen van eiser aannemelijk en geloofwaardig.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht het standpunt heeft ingenomen dat uit de verklaringen van eiser, gezien in samenhang met de algemene informatie over de LTTE, blijkt dat sprake is van 'knowing participation'.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder er niet in is geslaagd om aan te tonen dat sprake is van personal participation. De door verweerder eerst ter zitting gegeven toelichting dat de door eiser vervoerde satelliettelefoons essentieel waren voor de communicatie in het kader van het plegen van terroristische aanslagen, wordt niet ondersteund door de informatiebronnen die verweerder in het bestreden besluit heeft aangehaald. Eiser heeft zich in dit verband ter zitting beroepen op het arrest van 9 november 2010 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) inzake Duitsland tegen B. en D. ([ECLI:EU:C:2010:661](#)). Daarin heeft het Hof overwogen dat een persoon die heeft behoord tot een organisatie die terroristische methoden toepast, slechts van de vluchtelingenstatus kan worden uitgesloten na een individueel onderzoek van specifieke feiten waaruit kan worden opgemaakt of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon in het kader van zijn activiteiten binnen die organisatie een misdrijf als bedoeld in artikel 1(F) heeft begaan of anderszins daaraan heeft deelgenomen. Uit het bestreden besluit blijkt onvoldoende dat verweerder een dergelijk onderzoek, toegespitst op de periode van 2004 tot 2007/2008, heeft verricht. Uit de hiervoor weergegeven verklaringen van eiser blijkt niet aan welke onderdelen van de LTTE de telefoons geleverd werden en evenmin dat de satelliettelefoons werden gebruikt bij het plegen van aanslagen, noch dat de LTTE in het algemeen bij het plegen van aanslagen specifiek gebruik placht te maken van satelliettelefoons om de door verweerder ter zitting genoemde redenen. Verweerder heeft eiser hierover ook niet specifiek bevraagd. Zonder dat feitelijk duidelijk is welke onderdelen de door eiser vervoerde satelliettelefoons in handen kregen en in welk verband deze apparatuur werd gebruikt bij het plegen van terroristische aanslagen door de LTTE, kan niet worden geconcludeerd dat de bijdrage van eiser een feitelijk effect heeft gehad op het begaan van de terroristische aanslagen en dat die misdrijven in de bewuste periode hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze hadden plaatsgevonden indien niemand de rol van eiser had vervuld. De stelling van verweerder ter zitting dat satelliettelefoons naar hun aard geschikt zijn voor het plegen van terroristische aanslagen, is, nog afgezien van het feit dat dit niet aan het bestreden besluit ten grondslag is gelegd en ook niet is onderbouwd, onvoldoende. Verweerder heeft daarom ondeugdelijk gemotiveerd dat de activiteiten van eiser een wezenlijke invloed hebben gehad op het plegen van terroristische aanslagen door de LTTE omdat er een direct en causaal verband bestaat tussen die activiteiten en de door de LTTE gepleegde misdrijven. De rechtbank concludeert dat verweerder zijn besluit op dit punt niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft voorbereid en genomen en evenmin deugdelijk heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:15680](#)

JnB2018, 60

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 11-10-2017 (publ. 10-01-2018), AWB 16/26996

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 11 lid 2

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Beleid, zoals neergelegd in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000 is niet in strijd met de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Eiseres heeft de Ethiopische nationaliteit. Zij stelt op 12 september 2014 in [plaats] (Soedan) in het huwelijk te zijn getreden met referent, van Eritrese nationaliteit. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen. Daarbij heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat een traditioneel huwelijk, in dit geval een kerkelijk huwelijk, dat buiten Nederland is gesloten geen naar internationaal privaatrecht rechtsgeldig huwelijk is.

De rechtbank is van oordeel dat het beleid neergelegd in C2/4.1 van de Vc 2000 niet in strijd is met artikel 11, tweede lid, dan wel andere bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, noch met het doel van deze Richtlijn. Dit nationale beleid - dat ook is toegepast in deze zaak - maakt het immers juist mogelijk dat bij gebrek aan officiële bewijsstukken van een gesteld huwelijk (dan wel andere gestelde gezinsband), ook andere bewijsmiddelen in aanmerking worden genomen die kunnen duiden op het bestaan van een gezinsband. Verweerder heeft in dit geval - conform het beleid en nu er geen sprake is van strijdigheid dus ook conform de Gezinsherenigingsrichtlijn - zijn standpunt dat geen sprake is van een gezinsband niet louter gebaseerd op het gegeven dat er geen officiële huwelijksakte is overgelegd. Verweerder heeft na deze constatering verder gekeken en gewezen op de vaststelling door [Bureau Documenten] dat de akte waarschijnlijk niet echt is. Daarnaast heeft verweerder de betrokkenen ook nog gehoord om te bezien of er een partnerschapsrelatie is. Deze werkwijze getuigt er juist van dat verweerder zich rekenschap heeft gegeven van het feit dat het voor personen zoals eiseres en referent moeilijk kan zijn om aan documenten te komen en dat hij daarom de mogelijkheid heeft geboden om met ander bewijs aannemelijk te maken dat daadwerkelijk sprake is van een relatie. Deze werkwijze strookt met het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:15691](https://ecli.nl/RBDHA:2017:15691)

[Naar inhoudsopgave](#)

Unieburgers

JnB2018, 61

HvJEU, Conclusie advocaat-generaal Wathelet, 11-01-2018, C-673/16

Coman e.a. tegen Roemenië

Richtlijn 2004/38/EG 2, 3, 7

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 9, 21 lid 1

VWEU 21

UNIEBURGERS. Het begrip "echtgenoot" omvat, gezien vanuit het oogpunt van het recht van verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ook echtgenoten van hetzelfde geslacht.

Gelet op een en ander geef ik het Hof in overweging om de prejudiciële vragen van de Curtea Constituțională te beantwoorden als volgt:

„1) Artikel 2, punt 2, onder a), van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, [...] moet aldus worden uitgelegd dat het begrip ‚echtgenoot‘ van toepassing is op de uit een derde land afkomstige huwelijkspartner van hetzelfde geslacht van een burger van de Europese Unie.

2) Artikel 3, lid 1, en artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 moeten aldus worden uitgelegd dat de echtgenoot van hetzelfde geslacht van een burger van de Unie die deze burger op het grondgebied van een andere lidstaat begeleidt, het recht heeft om langer dan drie maanden op dat grondgebied te verblijven, mits de burger van de Unie voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b) of c), van deze richtlijn.

Artikel 21, lid 1, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat in een situatie waarin een burger van de Unie met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig tijdens een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, de bepalingen van richtlijn 2004/38 naar analogie van toepassing zijn wanneer die burger van de Unie met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van herkomst. In dat geval mogen de voorwaarden voor toekenning van een afgeleid recht van verblijf voor meer dan drie maanden aan de uit een derde staat afkomstige echtgenoot van hetzelfde geslacht van een burger van de Unie in beginsel niet strenger zijn dan die van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38.

3) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat het kan worden toegepast op de situatie van de uit een derde staat afkomstige partner van hetzelfde geslacht van een burger van de Unie, met wie die burger van de Unie wettig is gehuwd overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat, waarbij die derdelander kan worden beschouwd als ‚[ander] [...] familie[lid]‘ of als ‚partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft‘.

4) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd:

- dat het de lidstaten niet verplicht om aan een derdelander die wettig is gehuwd met een burger van de Unie van hetzelfde geslacht, het recht toe te kennen om langer dan drie maanden op hun grondgebied te verblijven;
- dat de lidstaten echter wel verplicht zijn ervoor te zorgen dat hun wetgeving criteria bevat die het voor die derdelander mogelijk maken een beslissing aangaande zijn aanvraag voor binnenkomst en verblijf te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van zijn persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;
- dat de lidstaten weliswaar over een ruime beoordelingsmarge beschikken bij de keuze van die criteria, maar dat die criteria verenigbaar moeten zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord ‚vergemakkelijkt‘ en deze bepaling niet van haar nuttig effect mogen beroven, en

– dat de weigering van toegang en verblijf in geen geval mag worden gebaseerd op de seksuele geaardheid van de betrokken persoon.”

[ECLI:EU:C:2018:2](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 62

Rechtbank Den Haag, 20-12-2017 (publ. 12-01-2018), NL17.13361

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag verweerder er in beginsel van uitgaan dat de registratie van eisers geboortedatum in Duitsland en in Italië zorgvuldig hebben plaatsgevonden.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 17 januari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:134](#)) overweegt de rechtbank dat verweerder op grond van de registratie in Duitsland eiser als meerderjarige kan aanmerken. Dat eiser bij zijn asiolverzoek in Nederland een andere geboortedatum heeft opgegeven, doet daar niet aan af. Eiser heeft immers geen authentieke identificerende documenten overgelegd waaruit de door hem gestelde geboortedatum blijkt. Verweerder heeft de door eiser overgelegde kopie van zijn gelegaliseerde geboorteakte met vertaling niet als zodanig hoeven aanmerken. Een kopie van een geboorteakte kan immers niet aangemerkt worden als een authentiek stuk. Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag verweerder er in beginsel van uitgaan dat de registratie van eisers geboortedatum in Duitsland en in Italië zorgvuldig hebben plaatsgevonden. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat Duitsland en Italië in zijn geval onzorgvuldig hebben gehandeld. De stelling dat Duitsland een verkeerde geboortedatum heeft geregistreerd, omdat de autoriteiten de dag en de maand in de geboortedatum omgedraaid hebben, betreft slechts een niet nader onderbouwd vermoeden. Uit het door eiser overgelegde rapport van de AIDA blijkt weliswaar dat er zorgen zijn met betrekking tot de registratie van vreemdelingen in Italië als vluchteling of als economisch migrant, maar blijkt niet dat niet dat er reden is om te twijfelen aan de registratie van de persoonsgegevens van vreemdelingen. Ter zitting heeft eiser aangegeven dat hij geen pogingen heeft ondernomen om zijn geboortedatum in Italië te wijzigen. Niet is gebleken dat hij hiertoe niet in staat was, omdat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:15259](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 63

MK ABRS, 05-01-2018, 201707864/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Geen uitzettingshandelingen verricht ten tijde van strafrechtelijke detentie, wel voldaan aan inspanningsverplichting.

Uit de stukken in het dossier blijkt dat de vreemdeling ten tijde van zijn strafrechtelijke invrijheidstelling in voorarrest verbleef en nog niet onherroepelijk was veroordeeld ter zake van het misdrijf waarvan hij werd verdacht. De dag van zijn ontslag uit de hem opgelegde strafrechtelijke detentie was dan ook ongewis. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 2 mei 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9731](#)), kan in zodanig geval van de staatssecretaris niet worden gevergd dat de voorbereiding van de uitzetting steeds zo wordt ingericht, dat de uitzetting aansluitend aan het einde van de detentie plaatsvindt en iedere vreemdelingenbewaring dientengevolge achterwege kan blijven. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris niet aan zijn inspanningsverplichting heeft voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2018:17](#)

JnB2018, 64

MK ABRS, 10-01-2018, 201709453/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a, 59b

VREEMDELINGENBEWARING. De vraag of de nieuwe maatregel tijdig is opgelegd kan niet worden beantwoord nu dit een beoordeling inhoudt van de eerdere maatregel van bewaring.

De vraag of de maatregel van 31 oktober 2017 tijdig is opgelegd houdt een beoordeling in van de vraag of de maatregel van 19 oktober 2017 vanaf de intrekking van het asielverzoek op 27 oktober 2017 tot aan de opheffing ervan op 19 oktober 2017 op de juiste wettelijke grondslag heeft voortgeduurd. Nu de maatregel van 19 oktober 2017 bij de rechtbank niet ter beoordeling voorlag heeft de rechtbank terecht overwogen dat deze vraag thans niet kan worden beantwoord. Deze vraag dient de vreemdeling aan de orde te stellen in een eerste beroep tegen de maatregel van 19 oktober 2017 of, als de rechtbank hier al over heeft geoordeeld, in een beroep tegen het voortduren daarvan. De Afdeling komt hiermee terug op de uitspraak van 21 februari 2017

[[ECLI:NL:RVS:2017:504](#)], voor zover zij daarin de periode voorafgaand aan de daar voorliggende maatregel van bewaring bij haar beoordeling heeft betrokken.

[ECLI:NL:RVS:2018:67](#)

JnB2018, 65

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 05-01-2018 (publ. 11-01-2018), NL17.14681

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar de Democratische Republiek Congo is aanwezig ondanks dat er geen uitzettingen hebben plaatsgevonden in 2017.

Verweerder is op 18 oktober 2017 een traject gestart bij de autoriteiten van de DRC om voor eiser een laissez-passer (lp) te verkrijgen. Er heeft nog geen presentatie plaatsgevonden. Uit de informatie van verweerder van 29 december 2017 blijkt dat in 2016 34 aanvragen voor een vervangend reisdocument bij de Congolese autoriteiten zijn ingediend, deze autoriteiten 17 lp's hebben verstrekt en 12 uitzettingen naar Congo hebben plaatsgevonden. In 2017 zijn 43 vervangende reisdocumenten aangevraagd, hebben de Congolese autoriteiten 2 documenten verstrekt en zijn geen vreemdelingen naar Congo uitgezet. In de daling van het aantal lp-verstrekingen in 2017 ten opzichte van 2016 en de omstandigheid dat in 2017 geen uitzetting naar Congo heeft plaatsgevonden, ziet de rechtbank, anders dan eiser, geen grond voor het oordeel dat op dit moment geen zicht op uitzetting naar de DRC kan worden aangenomen. Daarbij wordt betrokken dat van de vreemdelingen voor wie in 2017 een vervangend reisdocument was aangevraagd meer dan de helft niet is gepresenteerd bij de Congolese autoriteiten vanwege het niet willen verschijnen voor een presentatie (no-show), vertrek met onbekende bestemming dan wel openstaande procedures. Verder is van belang dat één van de vreemdelingen voor wie een document was verstrekt uiteindelijk met hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie is vertrokken en dat de voor de andere vreemdeling verstrekte lp door procedures is verlopen. Volgens verweerder zal voor deze vreemdeling binnenkort opnieuw een lp worden afgegeven. Gelet op het voorgaande heeft verweerder aannemelijk gemaakt dat er een mogelijkheid is eiser binnen een redelijke termijn uit te zetten, als hij actief en volledig meewerkt.

[ECLI:NL:RBROT:2018:91](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 66

MK ABRS, 10-01-2018, 201703853/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 2n lid 1 d

Awb 4:5 lid 1

PROCESRECHT. LEGES. Ondanks artikel 2n, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 moet de staatssecretaris op grond van B1/3.3.3 Vc 2000 een herstellmogelijkheid bieden voor het betalen van leges alvorens hij een mvv-aanvraag buiten behandeling stelt.

In artikel 2n, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is vermeld dat de staatssecretaris een mvv-aanvraag buiten behandeling kan stellen wegens het niet tijdig betalen van leges zonder eerst een herstellmogelijkheid te bieden die leges te betalen. Daarbij is uitdrukkelijk vermeld dat wordt afgeweken van artikel 4:5, eerste lid, van de

Awb. [...] Vervolgens is de vraag aan de orde of de staatssecretaris op grond van het in paragraaf B1/3.3.3 van de Vc 2000 vastgestelde beleid toch gehouden was eerst een herstelkans te bieden. Uit de tekst van deze paragraaf volgt niet dat de staatssecretaris slechts één betalingskans biedt. Uit de zin 'Wanneer de referent in gebreke is, stelt de IND hem één keer in de gelegenheid om binnen twee weken na kennisgeving alsnog de gevraagde gegevens over te leggen en de leges te betalen' volgt juist dat de staatssecretaris een herstelkans als bedoeld in artikel 4:5, eerste lid, Awb biedt. [...] Verder is van belang dat voormelde uitspraak van 20 september 2012 [[ECLI:NL:RVS:2012:354](#)], evenals de door de staatssecretaris aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:514](#), zien op procedures over een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, waarop artikel 4:5, eerste lid, van de Awb van toepassing is en niet op een mvv-aanvraag. Indien de staatssecretaris heeft beoogd gebruik te maken van de hem door de wetgever toegekende bevoegdheid slechts één betalingskans te bieden, had het op zijn weg gelegen dit ondubbelzinnig in paragraaf B1/3.3.3 van de Vc 2000 te vermelden aangezien deze paragraaf juist ziet op de aanvraagprocedure voor een mvv door een referent in Nederland. Uit het voorgaande volgt dat de staatssecretaris, anders dan hij betoogt, op grond van paragraaf B1/3.3.3 van de Vc 2000 een herstelkans moet bieden voor het betalen van leges voordat hij een mvv-aanvraag buiten behandeling stelt.

[ECLI:NL:RVS:2018:65](#)

[Naar inhoudsopgave](#)